

теристически на чорбаджийтъ, на врачката отъ горнята махала, на пелтекътъ-даскалъ, на оная „крастава аристократка“, която незнаяла какъ да си забради шамията, а цѣли шепи брашно и боя лѣпила по образътъ си, за игуменката при женскиятъ метохъ и манастирскиятъ котаракъ отецъ Онуфрий, за калоферскиятъ бѣденъ Лазаръ — Калеко Миташтъ и др. — увличали всички, карали ги да забравятъ и уроци, и карцеръ, и гладъ... Киръ Михалаки, героятъ на единъ бждащъ разказъ, въ който авторътъ е симболизиралъ социалното развитие на България и сждбата на чорбаджийтъ, още на ученическата скамейка въ алтжнкалоферската академия, израсналъ — и порасналъ — въ фантазията на Ботйова: на тѣзи ученически сѣдѣнки Киръ Михалаки билъ характеризиранъ не само като алченъ за богатства и притиснителъ на бѣднитѣ, но и като тиранинъ, въобще. Идеята трѣбвало да се конкретизира, да добие реаленъ образъ, и да се доближи до ранитѣ на „страдащия народъ“. Така той могълъ да се държи въ опозиция. Колкото се отнася до усмиването на тиранитъ-учители, Ботйовъ и тука постигалъ успѣхи, отговаряли му съ общи акламации, както и когато разправялъ лобопитната история за Калеко Миташтъ: въ карикатурата той ималъ блѣстящи успѣхи.

Нѣкой си дриплю, дългъ да не кажемъ колкото една човѣшка стѣпка, но по-късъ отъ аршинъ, станалъ притча во язицѣхъ съ своята сиромашия. Лѣтъ или зимѣ Калеко Миташтъ — тѣй го прѣкръстила махалата — ходѣлъ почти босъ. Къщата му, една сламена колиба накрѣ селото, непознавала какво ще каже блажнина. Хлѣбътъ билъ въ още по-голѣма оскѣдица. Но сжщиятъ този селски къшмеръ, който незнаялъ какво нѣщо е леность, пращали често пѣти до близки села и градове по „селска мисия“, защото не струвалъ почти никакви разноски: задоволявалъ се съ единъ коматъ хлѣбъ и ходѣлъ пѣшкомъ. Селската мѣлва,